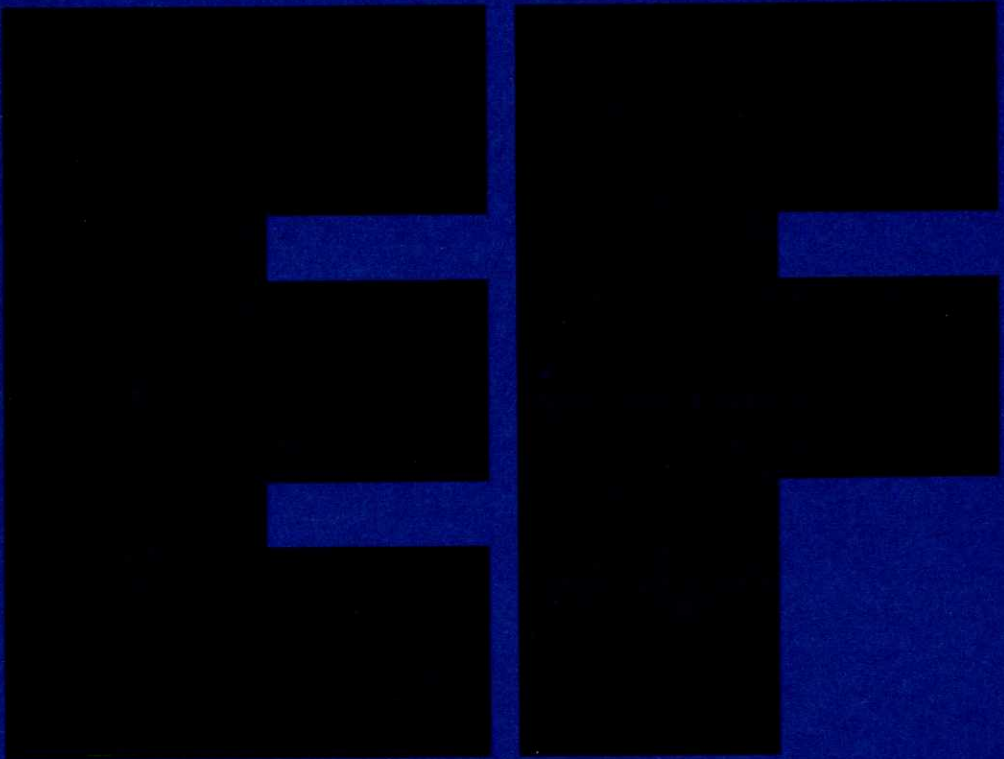


En orientering fra  
Utenriksdepartementet

5

# EF's organisa- sjon



De Europeiske Felleskap



Utenriksdepartementet har fastsatt følgende  
betegnelser og forkortelser.

(Den engelske forkortelse er gjengitt i parentes):

**EF – De Europeiske Fellesskap (EC)**

**EØF – Det Europeiske Økonomiske Fellesskap (EEC)**

**EKSF – Det Europeiske Kull- og Stålfellesskap (ECSC)**

**EURATOM – Det Europeiske Atomenergifellesskap (EURATOM)**

---

## Spørsmålet om nasjonal selvstendighet

---

Roma-traktaten er en avtale om økonomisk og sosialt samarbeid mellom medlemsstatene. Det er betegnende for traktaten at den la opp til en gradvis utvikling av dette samarbeid, blant annet gradvis opphevelse av toll mellom medlemsstatene og gradvis innføring av en felles landbrukspolitikk. Innledningen i traktaten, som går forut for dens egentlige forpliktende artikler, taler om «å legge grunnlaget for en stadig nærmere sammenslutning av de europeiske folk». Selve traktatteksten er imidlertid mindre vidtgående. Artikkel 2 som definerer Det økonomiske fellesskaps oppgaver, bruker uttrykket «nærmere forbindelser mellom de stater det forener».

Etter den annen verdenskrig har Norge i stigende utstrekning tatt del i internasjonalt samarbeid, og dette har hatt bred tilslutning fra det norske folk. Ethvert slikt samarbeid reiser imidlertid spørsmålet om Norges frie bestemmelsesrett blir begrenset, og om dette i tilfelle er hensiktsmessig. Utviklingen av det internasjonale økonomiske samarbeid i etterkrigsårene, og utsiktene til mer forpliktende samarbeid i fremtiden, førte derfor med seg at Stortinget tidlig i 1960-årene endret Grunnloven. Gjennom en ny § 93 satte Stortinget grenser og vilkår for den myndighetsoverføring eller suverenitetsavståelse som Norge kan delegerere eller akseptere i internasjonalt samarbeid. For å bruke § 93's egne ord: Slik overføring må bare skje på et «saklig begrenset område». Den må skje til fordel for en «internasjonal sammenslutning». Bare en internasjonal sammenslutning kan på et saklig begrenset område «utøve beføyelser der etter denne Grunnlov ellers tilligger statens myndigheter».

De seks regjeringer som i sin tid redigerte Roma-traktaten, var stillet overfor tilsvarende problemer, og dette har hatt stor betydning for dens utforming. Første del av traktaten trekker opp prinsippene for samarbeidet. Oppgavene blir klart definert, og de saksområder som samarbeidet skal forplikte til, blir begrenset gjennom en konkret oppregning. De felles oppgaver skal varetas av fire institusjoner - Forsamling, Råd, Kommissjon og Domstol - men disse har ingen *ubegrenset* myndighet. Artikkel 4 sier uttrykkelig at «hvert enkelt organ skal handle innenfor rammene av den myndighet det er tillagt ved denne traktat».

Dermed er ringen sluttet til den norske Grunnlovs § 93. Institusjonene kan bare på begrensede saksområder utøve de beføyelser som traktatens regler uttrykkelig har gitt dem. Hensyn er tatt til at medlemsregjeringene bare vil overføre til institusjonene et begrenset ansvar på bestemte saksfelter.

---

## Styringsverket

---

Hver enkelt av de fire hovedinstitusjoner i Fellesskapene spiller en helt vesentlig rolle, på samme måte som hovedorganene i FN. Roma-traktaten gir hver av institusjonene en bestemt plass i samarbeidet mellom medlemslandene:

*Forsamlingen* (eller *Europa-parlamentet*) består av parlamentarikere fra medlemsstatene. Den har viktige rådgivende oppgaver og fører dessuten tilsyn med Kommisjonen.

*Rådet* (eller *Ministerrådet*) består av regjeringsmedlemmer fra medlemsstatene. Det er beslutningsorganet. Rådet skal også samordne medlemsstatenes politikk.

*Kommisjonen* består av embetsmenn. Den har sin egen myndighet på begrensede områder, men Kommisjonens viktigste oppgave er å fremme forslag for Rådet, på mange måter som regjeringen i Norge fremmer forslag for Stortinget.

*Domstolen* prøver lovligheten av de beslutninger som Rådet og Kommisjonen treffer, og avgir fortolkninger av «fellesskapsretten».

I tillegg til disse hovedinstitusjonene er det en rekke underordnede organer. Viktigste er Den økonomiske og sosiale komité (nevnt i traktatens artikkel 2). Denne bistår Rådet og Kommisjonen med rådgivende funksjoner. Et annet underordnet organ er Kontrollkommisjonen som for Fellesskapenes budsjett og regnskaper har samme rolle som Riksrevisjonen i Norge for de offentlige regnskaper. Den rådgivende Valutakomité følger medlemslandenes økonomiske og valutamessige stilling og avgir regelmessige rapporter til Rådet.

---

## Europa-parlamentet

---

består av parlamentarikere fra de seks medlemsstater. Frankrike, Tyskland og Italia har 36 plasser hver, Nederland og Belgia 14 hver, og Luxembourg 6. Hvert enkelt land søker å utpeke sine representanter slik at den interne fordeling av mandatene i de nasjonale grupper gjenspeiler mandatfordelingen i vedkommende parlament.

Våren 1971 var det følgende partipolitiske fordeling av de 142 mandater: Kristelige demokrater 53, sosialdemokrater 36, liberale 25, europeisk demokratisk union (gaullistene) 19, kommunister 9. I mars 1971 ble en tysk sosialdemokrat valgt til president for Forsamlingen. I møtesalen sitter ikke representantene samlet etter nasjonalitet, men grupperer seg etter partipolitisk farge, uansett nasjonalitet.

Ifølge traktaten består Forsamlingen av representanter for folkene i de stater som er forent i Fellesskapene. Dermed menes at forsamlingens medlemmer *ikke* representerer de enkelte regjeringer. Medlemmene skal ikke møte med instruksjer eller pålegg fra hjemlige myndigheter eller partigrupper. Medlemmene skal stemme fritt.

Dette er gjort slik også fordi Forsamlingen ifølge traktaten «skal utarbeide forslag med sikte på å muliggjøre direkte alminnelig valg etter samme regler i alle medlemsstater. Rådet skal vedta enstemmig de bestemmelser som det vil anbefale medlemsstatene å vedta i samsvar med sine respektive forfatningsregler». Å innføre slike direkte europeiske valg reiser en rekke vanskelige problemer, blant annet med hensyn til representantenes myndighet, mandatfordelingen mellom landene og valgordninger. Imidlertid har Europa-parlamentet presset på medlemsregjeringene med krav om at direkte valg organiseres. Allerede i 1960 la det fram et utkast til avtale, men regjeringene fulgte det ikke opp. Et nytt forslag ble fremmet av Parlamentet i 1969: Tallet på representanter skulle være tre ganger tallet i dag, eller 426, men med samme fordelingsnøkkel som i dag: 108 representanter for hver av de tre «store», 42 hver for Belgia og Nederland, 18 for Luxembourg. Tyskland la fram et kompromissforslag: Antallet representanter skulle fordobles. En halvpart skulle bestå av representanter for de forskjellige nasjonalforsamlinger og bli utpekt av disse som i dag. Den annen halvpart skulle velges ved direkte alminnelig valg, og disse mandater skulle fordeles i forhold til antall innbyggere i hvert land. Andre land fant at tiden ikke var moden for slike direkte valg, og forslaget falt. Men det er bestemt at spørsmålet om framgangsmåten for direkte valg fortsatt skal være under vurdering i Rådet. Som nevnt har Europa-parlamentet en viktig konsultativ oppgave. Traktaten bestemmer uttrykkelig at for en rekke saker som er særlig viktige, kan ikke Rådet treffe noen endelig beslutning før det har forelagt saken for Parlamentet. Riktignok kan Rådet fritt velge om det skal ta hensyn til Parlamentets bemerkninger og endringsforslag eller ikke. Allikevel er Parlamentets rolle betydningfull. Dets offentlige drøftelser av de store fellesskapsaker gir en tilleggs-garanti for at Rådet tar nødvendige sakshensyn før og etter Parlamentsbe-handlingen.

Europa-parlamentet mottar hvert år rapport fra Kommisjonen og drøfter rapporten i åpent møte. Dette er en del av Parlamentets politiske tilsynsvirk-somhet. Viktigere i praksis er imidlertid den adgang traktaten gir parlamentet til å stille spørsmål til Kommisjonen, og Parlamentet har fastsatt i sin egen for-retningsorden at det kan stilles spørsmål med debatt. Dermed ble det åpnet mulighet for interpellasjonsdebatter, akkurat som i nasjonalforsamlingene.

Parlamentet kan også vedta mistillitsforslag mot Kommisjonen. Mistillitsforslag er ennå ikke blitt framsatt, men hvis et slikt forslag fremmes, vil det være å anse som vedtatt hvis det får to tredjedels flertall av de avgitte stemmer og disse

stemmer utgjør et flertall av Parlamentets medlemmer. Kommisjonen må i så fall samlet nedlegge sitt mandat.

Parlamentet holder sine møter i Strasbourg. På samme måte som Stortinget og andre nasjonalforsamlinger, arbeider det etter komitésystemet. Medlemmene fordeles på 13 forskjellige komitéer med hvert sitt saksområde. I hver komité søker man å få en videst mulig sammensetning slik at alle politiske grupper og alle land er representert.

---

## Rådet

---

Fellesskapenes Råd består av et regjeringsmedlem fra hvert av de seks medlemsland. Rådet skal sikre samordningen av medlemsstatenes alminnelige økonomiske politikk og har beslutningsmyndighet.

I 1970 ble det holdt 41 rådsmøter. Det er ikke alltid samme regjeringsmedlem som representerer sitt land ved et rådsmøte. Som regel utpekes det regjeringsmedlem hvis ansvarsområde er spesielt berørt. Rådet har et sekretariat med ca. 500 funksjonærer. De forbereder rådsmøtene, ekspederer rådsvedtakene og organiserer arbeidet i de komitéer og arbeidsgrupper som er underlagt Rådet.

Rådets kompetanse er i de fleste viktige saker avhengig av om det foreligger et formelt forslag fra Kommisjonen. Rådet kan be Kommisjonen om å framsette forslag, men det kan ikke kreve at Kommisjonen skal framsette et forslag med et bestemt innhold. Rådet kan bare ved enstemmighet treffe en avgjørelse som innebærer en endring av Kommisjonens forslag, når traktaten krever at slike avgjørelser skal treffes etter forslag fra Kommisjonen.

Rådet skal i prinsippet treffe beslutninger med simpelt flertall. Regelen om simpelt flertall gjelder imidlertid bare «når ikke annet er bestemt i traktaten». Det er så mange slike særregler at i realiteten er det bare i unntakstilfelle at Rådet kan treffe beslutninger med simpelt flertall. Oftest foreskriver traktatreglene kvalifisert flertall. Da har Frankrike, Tyskland og Italia fire stemmer hver, Belgia og Nederland to hver, og Luxembourg én stemme. I alt er det altså da 17 stemmer, og gyldig avgjørelse krever minst 12 stemmer når traktaten fastsetter at avgjørelsen skal treffes på grunnlag av forslag fra Kommisjonen; i alle andre tilfelle kreves dessuten at minst fire medlemmer stemmer for.

Reglene om flertallsbeslutninger ble gjenstand for stor strid høsten 1965. Frankrike mente at ingen slik beslutning burde treffes hvis ett medlem hevdet at dets vitale interesser ville bli skadelidende. Krisen ble løst gjennom Luxembourg-forliket tidlig i 1966. Luxembourg-forliket uttrykker dette slik:

«Når beslutninger - på grunnlag av forslag framsatt av Kommisjonen - kan treffes ved flertallsvedtak, skal Rådets medlemmer - så fremt det dreier seg om saker hvor ett eller flere medlemslands særlig viktige interesser står på

spill - i løpet av en rimelig tidsfrist bestrebe seg på å finne fram til løsninger som kan godtas av samtlige rådsmedlemmer under hensyn til deres gjensidige interesser og Fellesskapenes interesser i overensstemmelse med Roma-traktatens artikkel 2.

Når det gjelder foregående avsnitt, er den franske delegasjon av den oppfatning at når det dreier seg om særlig viktige interesser, må drøftelsene fortsette til man har nådd fram til enstemmig avgjørelse.

De seks delegasjoner konstaterer at det eksisterer meningsforskjeller med hensyn til hva som skal foretas dersom man ikke når fram til full enighet.»

I årene siden Luxembourg-forliket er det blitt fast innarbeidet praksis at drøftelser om viktige saker alltid fortsetter inntil enstemmighet mellom medlemslandene er oppnådd. Etter sitt møte med den franske president, uttalte den britiske statsminister i Underhuset 24. mai 1971: «Vi var enige om at opprettholdelsen og styrkingen av samarbeidet i Fellesskapene i praksis krever at beslutninger blir truffet med enstemmighet når ett eller flere medlemslands vitale nasjonale interesser står på spill».

Luxembourg-forliket gjaldt også samarbeidet mellom Kommisjonen og Rådet. Forliket uttalte ønske om at Kommisjonen, før den framsetter forslag av særlig viktighet, tar kontakt med medlemsstatenes regjeringer via deres faste representanter i Brussel (uten at dette innskrenker Kommisjonens forslagsrett). Kommisjonen skal først offentliggjøre sine forslag og sende ut kunngjøringer etter at Rådet og medlemsstatene har fått seg forelagt tekstene.

Rådet har en rekke underordnede organer. Det viktigste er De faste representanters komité: Hver medlemsstat har sin faste representasjon ved Fellesskapene i Brussel. Den er bindeledd mellom vedkommende medlemsland og Fellesskapene. Den skal dessuten, i samarbeid med de øvrige medlemslands faste representasjoner og Kommisjonen, forberede Rådets arbeid. I praksis blir det til at De faste representanter behandler Kommisjonens forslag i første instans, og så avgir rapport til Rådet. Når De faste representanter har erklært seg enig i Kommisjonens forslag, blir det som regel vedtatt uten debatt av Rådet. Er De faste representanter ikke enstemmige om å anbefale Kommisjonens forslag, blir det realitetsdebatt.

Etterhvert som saksmengden for Rådet har økt, har De faste representanters komité fått stigende betydning. Den møter minst én gang i uken. For å avlaste den er andre faste komitéer blitt opprettet, og i tillegg er det en rekke arbeidsgrupper.

De tre europeiske fellesskap har nå en felles Kommisjon. Dens ni medlemmer er utnevnt av medlemsstatenes regjeringer på grunnlag av deres allmenne kyndighet og anerkjente uavhengighet. Tyskland, Italia og Frankrike har to medlemmer hver, de øvrige tre har ett hver. For tiden er italieneren Franco Malfatti Kommisjonens president.

Kommisjonsmedlemmenes verv varer i fire år. De skal være uavhengige både overfor sine regjeringer og overfor private organisasjoner. Et kommisjonsmedlem som har begått lovbrudd, kan avsettes ved beslutning av Domstolen, etter krav fra Kommisjon eller Råd, men et kommisjonsmedlem kan ikke avskjediges av regjeringene. Europa-parlamentet kan vedta et mistillitsforslag til Kommisjonen. Da går Kommisjonen samlet. Mistillitsvotum mot et enkelt medlem kan ikke vedtas.

Kommisjonen har møter minst én gang ukentlig. På mange måter representerer institusjonen noe nytt i mellomfolkelig samarbeid gjennom sin plikt og rett til å fremme forslag. Forslagsretten skal sikre at Rådets vedtak hviler på en upartisk vurdering av Fellesskapenes interesser, ikke på medlemslandenes særinteresser.

Kommisjonen skal for å sikre at det felles marked virker og utvikler seg, føre tilsyn med gjennomføringen av traktatens bestemmelser og gjennomføringen av de avgjørelser som institusjonene treffer med hjemmel i traktaten.

Kommisjonen kan stevne et medlemsland for Domstolen hvis vedkommende stat ikke har oppfylt en av de forpliktelser som påhviler den i henhold til traktaten.

Kommisjonen møter i Europa-parlamentet og representerer ofte Fellesskapene i forhandlinger med tredjeland og internasjonale organisasjoner.

For den praktiske gjennomføring av traktatbestemmelsene spiller Kommisjonen en betydelig rolle. Den får ofte delegert fra Rådet myndighet til å utferdige gjennomføringsforskrifter for prinsippavgjørelser som Rådet har fattet. Kommisjonen forvalter blant annet den felles jordbrukspolitikk.

Kommisjonen har sete i Brussel. Den har for tiden ca. 5 000 ansatte, rekruttert fra samtlige seks medlemsland. Tjenestemenn i kommisjonskontorene skal, som kommisjonsmedlemmene selv, være uavhengige av sine nasjonale regjeringer.

---

## Domstolen

---

Også Domstolen, som har sete i Luxembourg, er felles for de tre fellesskap. Domstolen skal sikre at lov og rett blir respektert når traktat-bestemmelsene blir fortolket og anvendt.

Domstolen har 7 medlemmer oppnevnt for seks år blant personer som tilfredsstillt kravene for å bekle de høyeste juridiske embeter i sine hjemland, eller jurister hvis faglige dyktighet er alminnelig anerkjent. Den praksis har vært gjeldende at det velges minst én dommer fra hvert medlemsland, selv om det formelt ikke stilles vilkår når det gjelder dommernes statsborgerskap.

I samsvar med praksis på kontinentet har Domstolen også to generaladvokater valgt etter liknende regler. De representerer ikke partene, men gir sin innstilling om saksforholdet til Domstolen før en sak blir tatt opp til doms. Domstolen er ikke bundet av generaladvokatenes innstilling.

Både dommere og generaladvokater er uavsettelige. De kan ikke bekle noen politisk eller annen administrativ stilling.

---

## Den økonomiske og sosiale komité

---

Den økonomiske og sosiale komité skal sammensettes særlig av «representanter for produsenter, forbrukere, transportyrket, arbeidstakere, kjøpmenn og håndverkere, de liberale yrker og den alminnelige samfunnsinteresse». Sammensetningen skal sikre tilfredsstillende representasjon for de forskjellige økonomiske og sosiale grupper i samfunnet. I praksis er dette søkt løst ved en oppdeling av komitéen i tre grupper:

Arbeidsgivere, arbeidstakere og de øvrige interessegrupper. Den har 101 medlemmer: Frankrike, Tyskland og Italia 24 hver, Belgia og Nederland 12 hver, og Luxembourg 5.

Medlemmene utnevnes av Rådet for fire år etter at Rådet har rådført seg med Kommisjonen. Rådet kan også innhente uttalelser fra de forskjellige organisasjoner som representerer økonomiske og sosiale grupperinger berørt av Fellesskapenes virksomhet. Hver medlemsstat skal gi til Rådet en liste med dobbelt så mange kandidater som antall plasser avsatt for deres statsborgere.

Komitéen har rådgivende funksjoner på de viktigste områder av traktatsarbeidet: Jordbruk, transport, sosiale spørsmål, energispørsmål, økonomiske spørsmål, etc. Deltakelse i komitéens arbeid har bidratt til å vekke de større fag- og n ringsorganisasjoners interesse for direkte kontakt med de besluttende organer i Fellesskapene. Mange slike organisasjoner har i dag opprettet egne europeiske sekretariater i Brussel for gjennom disse å holde kontinuerlig kontakt med R d og Kommisjon.

---

## Utformingen av beslutninger

---

På vilkår som er fastsatt i Roma-traktaten, kan Rådet og Kommisjonen treffe forskjellige slags beslutninger, nemlig: a) forordninger, b) direktiver, c) vedtak, d) rekommandasjoner, e) uttalelser.

En *forordning* er allmenngyldig. Den er i alle deler bindende og direkte anvendelig i alle medlemsstater.

Det betyr at en forordning er en «fellesskapslov» som må overholdes og håndheves av de lovgivende, utøvende og dømmende myndigheter i medlemslandene. At en forordning gis på et bestemt saksområde, betyr ikke at nasjonale myndigheter mister adgang til å utferdige regler på samme saksområde. Slike nasjonale regler må imidlertid ikke være i strid med fellesskapsbestemmelsene.

Adgangen til å utferdige forordninger er tillagt Rådet. Bare i enkelte unntakstilfeller kan også Kommisjonen utferdige forordninger. I praksis har imidlertid Rådet delegert til Kommisjonen adgang til å utferdige gjennomføringsforordninger hjemlet i grunnforordninger som Rådet selv har utferdiget om et emne. Slik delegering forutsetter at Kommisjonens gjennomføringsforordninger holder seg strengt innenfor den ramme som Rådets grunnforordning gir.

Et *direktiv* er et pålegg som binder alle medlemsstater det er rettet til, med hensyn til målsetningen, men overlater til de nasjonale myndigheter å bestemme formen og midlene for gjennomføringen.

Med andre ord, direktivet pålegger bare en eller flere medlemsstater en folkerettslig forpliktelse til å treffe bestemte tiltak, og er derfor formelt sett forskjellig fra en forordning. Direktivformen benyttes gjerne for å skape den nødvendige tekniske harmonisering av medlemslandenes lovgivninger.

Et *vedtak* er også bindende i alle deler for den det er rettet til. Et vedtak kan gjelde enkeltpersoner eller en enkelt stat.

*Rekommandasjoner* og *uttalelser* er ikke bindende. I prinsippet uttrykker de vedkommende fellesskapsorgans syn på en bestemt sak.

Hovedregelen når beslutninger skal fattes, er at Kommisjonen utarbeider et forslag. Kommisjonen vil, etter at de første utredninger er foretatt i kommisjonskontorene, tilkalle eksperter og tjenestemenn fra medlemslandene for å rådføre seg med dem. Så sender Kommisjonen sitt forslag til Rådet. Er det vanskelige saker, vil Kommisjonen på forhånd ha tatt kontakt med De faste representanters komité. Når forslaget kommer fra Kommisjonen til Rådet, ber dette om uttalelser fra Europa-parlamentet og Den økonomiske og sosiale komité når traktaten forplikter til dette. Dessuten kan Rådet bestemme, før det selv debatterer kommisjonsforslaget, at forslaget skal gjennomgå av arbeidsgrupper eller komitéer under Rådet, og at rapporter herfra skal avventes før rådsbehandling berammes. Så lenge et forslag ikke er ferdigbehandlet i Rådet, kan Kommisjonen trekke det tilbake, eller endre det.

Dersom Danmark, Irland, Norge og Storbritannia blir opptatt som medlemmer i Fellesskapene, må institusjonene tilpasses slik at de nye medlemmer får en tilfredsstillende representasjon.

Tanken er i dag at Europa-parlamentet etter utvidelsen skal bestå av 208 medlemmer mot i dag 142. De fire store land, Frankrike, Italia, Storbritannia og Tyskland, vil få 36 mandater hver, Belgia og Nederland 14 hver, Luxembourg 6, Danmark, Irland og Norge 10 hver. De seks små land som bare representerer 13 prosent av folketallet i de utvidede Fellesskap, vil altså få 31 prosent av setene i Europa-parlamentet.

I Rådet vil selvsagt hvert av de nye medlemmer innta sin plass. Ifølge de foreliggende forslag skal det samlede antall stemmer i Rådet (vektallene) utgjøre 61. De fire store land får 40 i alt, de små 21. De små land vil altså få 34 prosent av stemmene. 43 stemmer vil kreves for at vedtak kan fattes med kvalifisert flertall på forslag fra Kommisjonen. Uten forslag fra Kommisjonen trengs det dessuten tilslutning fra minst seks land. Men etter de britiske uttalelser som tidligere er sitert, tyder intet på at den nåværende praksis med krav om enstemmighet vil bli forlatt når et lands vitale interesser er berørt.

Når det gjelder Kommisjonen, er det tanken at Storbritannia skal utpeke to medlemmer, og de øvrige søkerland ett medlem hver, slik at Kommisjonen får i alt 14 medlemmer.

Om forholdet mellom Råd og Kommisjon etter utvidelsen, kan følgende siteres fra den britiske statsministers erklæring i Underhuset 23. mai 1971 etter hans besøk hos den franske president:

«Vi drøftet utviklingen av De europeiske fellesskap og hvordan deres institusjoner burde virke. Vi var i særdeleshet enige om at nasjonalstatenes egenart måtte bevares innenfor rammen av det fellesskap som reises. Selv om Kommisjonen har ytt bidrag til, og fortsatt bør yte verdifulle bidrag til fellesskapsverket, så betyr det at Rådet må forbli det forum hvor de viktige beslutninger treffes. Det betyr også at harmoniseringsprosessen ikke må veie tyngre enn de vitale nasjonale interesser.»

---

## Konklusjon

---

Stortingsmelding nr. 90 for 1970-71 inneholder følgende uttalelse om suverenitet og demokrati:

«Beslutninger truffet av andre land på de forskjellige områder påvirker våre valgmuligheter i den nasjonale politikk. Overføring av myndighet fra visse områder til et utvidet Fellesskap behøver ikke å bety noe tap av reell suverenitet for Norge; men kan representere økt medinnflytelse på beslutninger av betydning for landet.

Regjeringen legger vekt på den samarbeidsform som er skapt i Fellesskapene hvor som hovedregel drøftingene fortsetter i Ministerrådet inntil samtlige land er blitt enige.

Arbeidet i Norge med sikte på å skape og utvide det lokale demokrati vil ikke på noen måte komme i konflikt med de beslutninger som vil bli truffet sentralt innenfor et utvidet Fellesskap. De nasjonale bestrebelser med sikte på desentralisering av avgjørelsesprosessen vil fullt ut kunne realiseres innenfor et større Fellesskap. Både i Norge og i de nåværende fellesskapsland oppfattes dette som viktige spørsmål».

---

## Kommisjonens medlemmer

---

Kommisjonen har fra 1. juli 1970 ni medlemmer. De er:

F. M. MALFATTI (f. 1927) president. Italia.

Kristelig-demokratisk medlem av det italienske parlament og av flere italienske regjeringer.

Saksområder: Kommisjonens generalsekretariat og juridiske spørsmål.

---

R. BARRE (f. 1924) visepresident. Frankrike.  
Professor i økonomisk politikk ved Paris' universitet.  
Saksområde: Økonomiske og monetære spørsmål.

---

W. HAFERKAMP (f. 1923) visepresident. Tyskland.  
Medarbeider i den tyske landsorganisasjon.  
Saksområder: Det interne marked (etableringsrett, lovharmonisering, beskatning), energipolitikk. Visse EURATOM-spørsmål.

---

S. L. MANSHOLT (f. 1908) visepresident. Nederland.  
Sosialist, landbruksminister fra 1945-58.  
Saksområde: Landbruksspørsmål.

---

A. COPPE (f. 1911). Belgia.  
Sosial-kristelig medlem av parlamentet og medlem av flere regjeringer.  
Saksområde: Sosiale spørsmål, transportpolitikk, samt personaladministrasjon og personalbudsjett.

---

J. F. DENIAU (f. 1928). Frankrike.  
Medarbeider i den franske statsadministrasjon og i Kommisjonens utenriksavdeling.  
Saksområder: Koordinering av utvidelsesforhandlingene og utviklingshjelp.

---

A. SPINELLI (f. 1907). Italia.  
Professor og tidligere tilknyttet den italienske Europa-bevegelse.  
Saksområder: Industripolitikk, vitenskap og teknologi, EURATOM, felles forskningssentra.

---

A. BORSCHETTE (f. 1920). Luxembourg.  
Ansatt i Luxembourgs utenriktstjeneste, senest som ambassadør ved Fellesmarkedet.  
Saksområder: Konkurranseregler, regionalpolitikk, presse- og informasjonstjeneste.

---

R. DAHRENDORF (f. 1929). Tyskland.  
Professor i sosiologi og FDP-politiker, senest medlem av Forbundsdagen og parlamentarisk statssekretær i utenriksdepartementet.  
Saksområder: Forholdet til andre land bortsett fra de områder som hører under Deniau.



## **De Europeiske Fellesskap**

bygger på

---

**Traktaten om det europeiske kull- og stålfellesskap — EKSF**

**Traktaten om det europeiske økonomiske fellesskap (Fellesmarkedet) — EØF**

**Traktaten om det europeiske atomenergifellesskap — EURATOM**

---

### **Medlemmer i EF:**

Belgia — Tyskland — Frankrike — Italia —  
Luxembourg — Nederland.

---

### **EF's ORGANER:**

---

#### **Ministerrådet**

Bestemmende organ.

6 medlemmer, en regjeringsrepresentant fra hvert av medlemslandene.

---

#### **Kommisjonen.**

Initiativtakende, administrerende og utøvende organ.

Oppnevnes av regjeringene etter felles overenskomst.

9 medlemmer, 2 fra Tyskland, Frankrike og Italia.

1 fra Belgia, Luxembourg og Nederland.

---

#### **Domstolen.**

Kontrollerende organ.

Oppnevnes av regjeringene etter felles overenskomst.

7 medlemmer.

---

#### **Europaparlamentet.**

Parlamentarisk organ.

Oppnevnes av de enkelte lands parlamenter.

Tyskland, Frankrike og Italia har hver 36 representanter,

Belgia og Nederland hver 14 representanter,

Luxembourg 6 representanter.

---

Utenriksdepartementet har etter oppdrag fra Regjeringen utgitt en serie brosjyrer om aktuelle spørsmål i forbindelse med søknaden om norsk medlemskap i EF.



---

Hittil utkommet:

1. Roma-traktaten blir til
2. Arbeidsmarkedet og fagbevegelsen
3. Politisk samarbeid
4. Fiskeriene
5. EF's organisasjon
6. Sosialpolitikken
7. EF og utviklingslandene
8. Landbruket

Brosjyrene fåes ved henvendelse til  
Statens informasjonstjeneste,  
Youngstorget 3 - Oslo-Dep.

---

Utgitt juni 1971

Konsulenter: Statens informasjonstjeneste, Statens trykningskontor

Lay-out: Ingolf Holme

Trykk: Offsetrotasjon, Aas & Wahl.